

Offentlig Forsorg for Sinker.

Af

Overinspektør for Opdragelsesanstalterne, Overretsassessor Chr. Brun.

Spørgsmaalet, om der var Grund til at gøre Sinker til Genstand for særlig offentlig Forsorg, har fremkaldt en Del offentlig Diskussion i de sidste Par Aar. Det volder nemlig vore Opdragelsesanstalter og vore Børnehjem betydelige Vanskeligheder at have dem til Opdragelse mellem normale Børn. For det første er det vanskeligt at have dem i Skole mellem normale Børn. Deres tunge og langsomme Opfattelsesevne og deres ringe Koncentrations- og Kombinationsevne kræver hyppig Gentagelse og giver langsom Fremgang. Men dette trætter og keder naturligvis normale Børn. Det er ogsaa i hele Livet udenfor Skoletiden, Vanskelighederne komme frem. Det er saaledes vanskeligt eller ofte endog helt ugørligt at haandhæve samme Disciplin overfor dem som overfor normale Børn. Der kræves tidt større Nænsomhed overfor dem og Seen gennem Fingre med forskellige Ting. Men dette maa nødvendigvis for det normale Barn staa som en uforstaaelig Uretfærdighed og Svaghed. Derhos ere Sinkerne ofte ubeherskede i forskellige Retninger og voldsomme samt underkastede stærke Stemningssvingninger.

Men først maa det staa ganske klart, til hvilke Børn der sigtes, naar der her tales om Sinker. Sprogbrugen og den almindelige Opfattelse er nemlig ikke altid saa fast her, at man tør gaa ud fra, at alle ved »Sinke« tænker paa det

samme. Alle er vel enige om derved at sigte til Børn, hvis Aandsliv paa Intelligensens Omraade staar under normale Børns Intelligens. Men det er sikkert, at der ved Sinker ikke sjældent tænkes ogsaa paa Børn, der ere aandssvage i lettere Grad, modsat de rene Idioter. Men denne Sprogbrug er næppe berettiget, og i det følgende sigtes der i alt Fald ved »Sinker« alene til Børn, hvis Udvikling er saaledes forsinket, at de ikke kunne henregnes til normale Børns Klasse. I Modsætning dertil stilles aandssvage Børn, hvor Udviklingen er stanset paa et for tidligt Trin. Det er særdeles vigtigt at sondre mellem Sinker og Aandssvage, selv af lettere Grad. Thi Erfaringen har lært os, at Behandlingen bør være væsentlig forskellig. Det kan godt under Opvæksten være meget vanskeligt for det mindre øvede Øje at skelne mellem Sinken og den aandssvage, idet Udslagene af Abnormiteten og de Vanskeligheder, den volder, kunne se ens eller dog næsten ens ud. Men der er alligevel en Væsens og en Aarsags Forskel, som der nøje maa agtes paa. Thi Udviklingsmulighederne ere saa overordentlig forskellige. Der maa nemlig regnes med, at det aandssvage Barn, selv ved Aandssvaghed af lettere Grad, aldrig bliver mere end en aandssvag Voksen. Sinken derimod kan gennemgaaende regnes med at blive et fuldt normalt Menneske, om end aarevis senere, end det normale Barn bliver det. Med andre Ord, der maa i Ordningen af Forsorgen regnes med, at Sinkerne, om end aarevis senere, bliver Individier, der i Livet kan komme til at staa paa egne Ben og navnlig ernære sig selv. Dette kan derimod ikke paaregnes med de aandssvage. Disse kan efter Aandssvagevæsenets Erfaringer aldrig ventes at kunne ernære sig selv helt, og selv om de nok kan lære at udføre mange forskellige Arbejder, kan de dog vanskelig helt raade sig selv i alle Forhold. Men denne Forskel i Udviklingsmulighederne gør altsaa, at Sinkeforsorg kan karakteriseres som en Barndoms- og Ungdomsforsorg, Aandssvageforsorgen derimod som en Livsforsorg. Men derfor kan den offentlige Opdragelsesforsorg, som skal

ydes gennem de Organer, som ere skabte ved Børneloven (Lov Nr. 72 af 14. April 1905 om Behandlingen af forbryderske og forsømte Børn og unge Personer), kun paatage sig at yde Opdragelses- og Underholdsforsorg overfor Sinker, ikke derimod overfor aandssvage, selv af lettere Grad. Dette gaar som Livsforsorg ud over Børnelovens Rammer, der maa nøjes med at gaa til Ungdomsforsorgen, ligesom det ogsaa overstiger dens Organers Kræfter og Virkemaade.

Grunden til denne store Forskel i Udviklingsmulighederne ligger igen i den Væsensforskel, der er til Stede. Denne kan som alt berørt kortest udtrykkes saaledes: Sinkens Udvikling er blot *forsinket*, den aandssvages Udvikling er derimod *stanset* paa et for tidligt Tidspunkt. For nærmere at forklare, hvad jeg mener hermed, maa jeg ty til en ganske kort og naturligvis kun lægmandsmæssig Udrødning af, hvad Lægekunsten her lærer os. *Stanset* Udvikling kan skyldes medfødte Aarsager eller Aarsager, der støde til under eller efter Fødselen. Som medfødte Aarsager maa fremhæves, at begge Forældrene eller en af dem selv har været aandssvag, eller at Forældrene — eller Forfædrene — har været Drankere eller Syfilitikere; mulig kan Aandssvaghed ogsaa skyldes Epilepsi i den opstigende Slægtslinie. Blandt de efter Tilblivelsen indtrædende Aarsager maa, foruden Læsioner ved Fødselen, f. Eks. ved Tangforløsning, navnlig regnes med Følgerne af Hjernebetændelse og af partiel Tuberkulose i Hjærnen *), mulig ogsaa med Følgerne af den saakaldte Børnelammelse.

Forsinket Udvikling skyldes derimod som Regel enten grov Forsømmelse fra Forældres eller andre Opdrageres Side eller Sygdomme i tidlig Barnealder som alvorligere saakaldt engelsk Syge, visse Former af Scrofulose, mulig ogsaa Børnelammelse o. s. v. Der er den Væsensforskel mellem de to Grupper af Aarsager, at Aandssvagheden skyldes Af-

*) Almindelig udbredt Tuberkulose i Hjærnen overleveres formentlig saagodt som aldrig.

vigelser fra det normale Forhold i selve Hjærns Celler og Traade, der ere svagere eller mindre fornyelsesdygtige hos disse Individier end hos normale Børn. Ved forsinket Udvikling ligger Grunden til Afvigelsen fra Normalen derimod udenfor Hjærnen, undertiden altsaa uden at der overhovedet er eller har været nogen Art sygelig Tilstand i Legemet, undertiden dog fremkaldt ved en hæmmende sygelig Tilstand, men da udenfor Hjærnen. Det er for Lægmand og navnlig for Opdrageren nødvendigt i disse grove Træk at have lidt Kundskab om disse Forhold, fordi det saa tidt bliver Opdrageren, der maa spørge ud eller paa anden Maade skaffe Kundskab om disse Forhold, eller i al Fald være Lægen behjælpelig dermed.

Lader der sig saaledes i Teorien forholdsvis let opstille skarpe Grænser mellem *s t a n s e t* og *f o r s i n k e t* Udvikling, er der imidlertid, som alt berørt, i Praksis den store Vanskelighed, at de Udslag, disse 2 forskellige Aarsager give, i længere Tid kunne se ret ens ud. Det maa jo derhos altid huskes, at der mellem Sundhed og Sygdom ogsaa paa dette Omraade er en ret flydende Grænse, saa at skarp Sondring derfor tidt kan være vanskelig nok. Opdrageren ser i de tvivlsomme Tilfælde nok, at Barnet er væsentlig bag efter det normale Barn; men Aarsagen dertil er det langt vanskeligere for Opdrageren at se. Særlig gælder denne Vanskelighed naturligvis de Opdragere, der som Plejeforældre eller Forstandere paa Børnehjem eller Opdragelsesanstalter har andres Børn til Opdragelse og som Regel først faar dem, naar et Stykke af Barndommen alt er gaaet. Selv for Forældrene kan det imidlertid ogsaa ofte være svært nok at skaffe Rede paa Afstammingsforholdene. Hvad véd f. Eks. en Moder til et udenfor Ægteskab født Barn om dets Fader, endsige da om hans Afstammingsforhold? Og gaar det Forældrene saaledes, hvor meget større ere Vanskelighederne saa ikke for de omtalte fremmede Opdragere, for hvem Forbindelsen med de naturlige Forældre saa ofte enten er helt brudt eller dog meget vanskelig.

Trods disse Vanskeligheder har de i Begyndelsen af Artiklen nævnte Forhold, over hvilke navnlig Børnehjem og Opdragelsesanstalter have klaget stærkt, bevirket, at der fra Overinspektionens Side er paabegyndt et Arbejde for at skaffe lidt mere Klarhed i Sagen. Der maa nemlig nødvendigvis, inden positive Forslag stilles om Særforsorg for Sinker, have dog nogen Klarhed over, hvormange Børn det tilnærmelsesvis drejer sig om, deres Aldersklasser og deres Køn m. m. Overinspektionen for Opdragelsesanstalterne har derfor sidst i August Maaned 1915 udsendt meget detaljerede Spørgeskemaer, der ere udarbejdede efter Samraad med Aandssvagevæsenet. Det tør nemlig ikke paa Forhaand paaregnes, at Lederne af de forskellige Opdragelseshjem, der spørges, ville være i Stand til fyldestgørende at sondre mellem Sinker og lettere aandssvage. Dertil er, som alt berørt, de ydre Udslag af Undernormaliteten ofte for ens. Men tillige er det ogsaa af stor Betydning samtidig at faa Rede paa, hvilke lettere aandssvage der findes disse Steder. Spørgsmaalene tilsigte derfor at skaffe Oplysning om de, om jeg saa maa kalde dem, mistænkelige Børns Familie og Afstamningsforhold med de Afvigelser fra Normalen, der har vist sig i Slægten, om Aarsagerne til Abnormiteten, Udslagene denne giver sig, Sygdommene Barnet har gennemgaaet, Forholdet i Skolen og til Kameraterne, om der er Stemningsanomalier, om Barnets hele aandelige Standpunkt, derunder om der er Fremgang, Stilstand eller Tilbagegang med Hensyn til Udvikling o. s. v. Der spurgtes kun for Børn inden Pubertetens Indtræden, og Lederne af Hjemmene anmodedes om, hvis det af lægelige Grunde skulde volde dem Vanskelighed selv at besvare Spørgsmaalene, da at søge en Læges Bistand.

Der spurgtes for Børnehjemmenes Vedkommende med Hensyn til en samlet Belægning af ca. 1400 Børn, og de indkomne Skemaer omhandle 32 Dreng og 18 Piger i Aldre fra 5 til 13 Aar. Det bør dog tilføjes, at et Børnehjem desuden udtalte, at 60 pCt. af Belægningen der, ialt 22, var Sin-

ker, altsaa 12 à 13 af Børnene. Men da det var gode og renlige Børn, behøvede de, tilføjedes der, ikke at fjærnes og Skemaer indsendtes derfor ikke.

For Opdragelsesanstaltens Vedkommende spurgtes 3 Dreng-Anstalter med en Belægning af ca. 300 Dreng og 2 Pige-hjem med en Belægning af ialt 60 Piger. Besvarede Skemaer indkom for 12 Dreng og 8 Piger. De øvrige Opdragelsesanstalter, ialt 12, blev derimod ikke spurgt, da Eleverne her saa godt som alle ere over Pubertetens Indtræden. Heller ikke spurgtes Optagelses- og lagttagelseshjemmene, da Børnene gennemgaaende kun har været der meget kort Tid og tilstrækkelige Oplysninger derfor vanskelig kunde gives.

Som Helhed maa Svarene siges at være lidet egnede til at skaffe den ønskede Klarhed. Thi for disse 44 Dreng og 26 Pigers Vedkommende gav kun enkelte Skemaer Oplysning, om disse Hjem Ledere ansaa paagældende Børn for Sinke eller aandssvag af lettere Grad. Og i de Tilfælde, hvor et saadant Skøn var fældet, var der mellem Svarene vedrørende det paagældende Børn Ting, som rejste stærk Tvivl, om Skønnet var rigtigt. Hvad særlig angaar Svarene fra Opdragelsesanstalterne maa det jo vække nogen Forundring, at Pige-hjemmene, hvert paa 30 Pladser havde hver 4 Elever, som var karakteriserede som undernormale, og den ene Drenganstalt paa 80 Pladser havde meldt 9, medens en anden Drenganstalt med ca. 100 Pladser havde meldt slet ikke at have nogen undernormale. Dette ser lidet sandsynligt ud og vidner i hvert Fald om stor Uensartethed i Vurderingen af, hvad der er Undernormalitet. For Børnehjemmernes Vedkommende bringer vistnok den Mening Forstanderne til noget at holde sig tilbage, at det er »Synd for Børnene« at komme paa et Sinkehjem. Det bliver af de anførte Grunde ganske nødvendigt at faa de Resultater, der er fremkommet ved Opdragelses-Ledernes Svar, kritisk prøvede af en psykiatrisk uddannet og praktisk opøvet Læge. Der var ifjor paa Finanslovsforslaget paa Kultusministeriets Budget optaget en Bevilling, der netop tilsigtede at skaffe Midler til

at lade en saadan Prøve foretage. Den blev imidlertid strøget, fordi der fra forskellige Pædagogers Side rejstes Indvending mod denne Fremgangsmaade. De frygtede, at en saadan Undersøgelse vilde vække Uro mellem Børnene, hvilket dog ved saadanne Undersøgelser foretagne blandt Frederiksberg Kommuneskolers Børn har vist sig at være en ganske urimelig Frygt. De mente derhos, at dette Spørgsmaal var Lederne af Børnehjem og Anstalter bedre i Stand til selv at afgøre. Resultatet har, som det ogsaa forud var min Tro, bevist, at Lederne af Hjemmene netop ikke selv var i Stand til at bringe fornøden Klarhed over Spørgsmaalet. Deres Arbejde kan være brugbart som Udgangspunkt; men det maa som berørt gøres til Genstand for nærmere Prøvelse, navnlig for at man kan blive i Stand til saavidt gørligt at faa at vide, hvilke af de ovennævnte Børn der er Sinker og hvilke lettere aandssvage.

Nogle enkelte Oplysninger fra de omtalte Skema-Besvarelser kunne maaske dog have Interesse. I den langt overvejende Del af Tilfældene kunde der paavises Drikfældighed hos den ene af eller begge Forældrene. I et Par Tilfælde havde Moderen Syfilis, i et Par andre Tilfælde var der Sindssygdом hos den ene af eller begge Forældrene, og i et Par Tilfælde Epilepsi. I en betydelig Del af Tilfældene havde Børnene været stærkt forsømte, inden de fratoges Forældrene; i flere Tilfælde var der Tilbagegang i Udviklingen, medens Børnene havde været paa Opdragelseshjemmet, i andre Tilfælde Stilstand, i atter andre Tilfælde ringe eller meget ringe Fremgang. Talens Brug var i mange Tilfælde kommet aarevis senere end normalt, ligesom den hele legemlige Udvikling ogsaa i flere Tilfælde var stærkt forsinket. Skolekundskaberne vare gennemgaaende ringe; men særlig her føltes i Svarene Savnet af fastere Holdepunkter, saaledes som f. Eks. de Binet-Simon'ske Udspørgningsmetoder i Reglen giver os det med deres Forsøg paa Angivelse af, hvormange Aar Intelligensalderen staar bag Levealderen. Det sandsynlige er, at en Del af ovenomtatte 70 Børn maa

antages at være aandssvage, om end af lettere Grad. Men selv om saa er, giver det Tal, der bliver tilbage, dog alligevel Grund til at rejse det Spørgsmaal, om der for deres Vedkommende samt for dem, der stadig vil komme til, og for de Sinker, som findes mellem de ca. 4000 Plejebørn, som Værgeraadsinstitutionen for Tiden har under Opdragelse, bør skabes Særforsorg. Jeg er ikke ganske sikker paa, at der mellem Gruppen: Sinker og de aandssvage Børn, som Aandssvagevæsenet i Øjeblikket vedkender sig Pligt til at sørge for, ikke er en Gruppe af lettere aandssvage, som ingen rigtig vedkender sig. Er der det, maa jeg imidlertid ud fra de Betragtninger, jeg ovenfor har fremsat, hævde, at de ikke bør inddrages under den Barndoms- og Ungdomsforsorg, som den offentlige Opdragelsesforsorg yder. Den har, som alt berørt, ikke Betingelserne derfor, og den skader sine øvrige Opgaver uden rigtig at gavne de aandssvage Børn. Forsorgen kommer derhos til at strække sig langt ud over Ungdomsforsorg. Forsorgen for dem bør sikkert ydes af Aandssvageforsorgen, og denne bør, om fornødent, udvide sine Rammer opad. Dette Krav vil sandsynligvis støde paa Modstand af mere sentimental Art under Formlen: Det er Synd for Børnene, at man sætter Aandssvaghedens Stempel paa dem. Sandheden er jo dog, at dette »Stempel« forud er sat paa dem fra Naturens Haand, og Erfaringen lærer os, at saadanne Børn befinder sig bedst mellem Børn, der ere lige-stillede i aandelig Henseende, og med hele Behandlingen kyndig tilpasset efter deres aandelige Tilstand.

Men nu Sinkerne. Der har her været foreslaaet forskellige Losninger. Flere af de adspurgte Hjem har hævdet, at Sinkerne var bedst tjente med at forblive mellem almindelige Børn; det ligesom løfter dem aandeligt at omgaas med og paavirkes af de mere intelligente Børn, og de skader ikke disse nævneværdigt.

Det er sikkert et Hensyn, der ikke bør lades ude af Betragtning i Afvejningen af, hvorledes Anbringelsen bør være; men det passer kun ved de lettere Forsinkelser i Ud-

viklingen og i ethvert Tilfælde ikke, hvis der ogsaa hos Sinker er Mangler paa Følelses- og Villieslivets Omraade. Til lige kommer Hensynet til Skolegangen. Medens alle Opdragsanstalterne og nogle af Børnehjemmene paa Landet har egen Skole, gælder dette ikke Børnehjemmene i Byerne og ikke for en betydelig Del af Børnehjemmene paa Landet. Her maa Børnene gaa i Kommuneskolen. Men kun i København er systematisk Særskole indrettet for Sinker, nemlig 2 Værneskoler, en paa Nørrebro og en paa Vesterbro, samt nogle spredte Værneklasser i andre Kvarterer af Byen. Erfaringerne fra det københavnske Skolevæsen gaar ud paa, at ca. 0,8 pCt. af Skolebørnene er Sinker. Udenfor København findes der vistnok kun i Aalborg en Værne- eller Sinkeskole. I den almindelige Kommuneskole passer en Sinke ikke ind, idet Skolen ikke paa dette ene Barn kan ofre den særlige Tid og Omhu, som kræves. Men desforuden gør en Række andre Hensyn sig ogsaa gældende, som gør Særforsorg ønskelig. Ikke blot er der de i Begyndelsen af denne Afhandling omtalte disciplinære Hensyn, men ogsaa Sinkerens Følelse af Underlegenhed og Tilsidesættelse fra de mere begavede Børns Side kræver Særforsorg. Saa ligger det nær at spørge, om saadanne Sinker ikke kunde anbringes i Familier; det var jo dog ikke saa mange Børn, det drejede sig om. Men her kommer Vanskelighederne ved Skolegangen frem og gør, at det i al Fald ikke kan gennemføres med Børn i skolepligtig Alder. Man maa derfor vistnok gaa til i al Fald til at begynde med at oprette 2 Hjem for Sinker, et for Drengene og et for Piger. Man har iøvrigt allerede gjort en Begyndelse hermed paa Jægerspris, hvor der er oprettet et Børnehjem med 8 Pladser for dem af de dér anbragte Pigebørn, der har vist sig at være Sinker, et Forsøg man skal være tilfreds med. Det vil vistnok være rigtigt at begynde smaat, nemlig med Hjem paa 10 — højst 15 Børn. Men en ganske uundgaaelig Betingelse vil efter mit Skøn rigtignok være, at Aandssvageanstalterne samtidig faar deres Pladsantal væsentligt forøget. Thi det vil ikke kunne undgaaes, at der i Bedømmelsen af, hvem der er Sinke, og

hvem der er lettere aandssvag, af og til tages Fejl. Men saa er det meget uheldigt, hvis Sinkehjemmet ikke nogenlunde hurtigt kan komme til at afgive til Aandssvageanstalten det Barn, der viser sig at være aandssvagt. Kan Sinkehjemmet ikke dette, bliver det fra at være et Barndoms- og Ungdoms-Sinkehjem delvis et Livstids-Asyl for aandssvage. I Øjeblikket maa vi vente 2 Aar og mere, før Aandssvageanstalterne kan faa Plads til Børn, som de selv har erkendt for aandssvage og trængende til Aandssvageforsorg.

Saadanne smaa Sinkehjem bør være beregnede paa at beholde Sinkerne, indtil de kan antages at naa det Højde-maal af Modning, de kan ventes at opnaa. 18 Aars Alderen kan her ikke uden videre sættes som Grænsen; der kan godt gaa et Par Aar herudover, før deres Modenhed naas. Det er ogsaa en Erfaring, at sen legemlig Udvikling ofte følger med den sene aandelige Udvikling. Foruden en med deres ringere Aandsevner og senere Udvikling afpasset Undervisning maa der ogsaa gives Oplæring i praktisk Arbejde, hvor for Mænd navnlig Gartneri og Landbrugsarbejde anbefaler sig, for Piger inden- og udendørs Husgerning. Allerede paa Grund af Hjemmenes i al Fald til Begyndelse ringe Størrelse, vil Oplæring i Haandværk være udelukket. Men med de Krav, som efterhaanden maa stilles til den selvstændige Haandværker, kan det heller ikke nytte at regne med, at Sinkerne kan føres igennem til at blive selvstændige Haandværkere. Der maa jo nemlig kræves et nøje Kendskab til Arbejdsstoffet — Træ — Jern — Læder o. s. v. og den Maa-de, paa hvilken det bedst forarbejdes. Ellers kan en fornuftig Kalkule ikke gøres med Hensyn til Arbejdsresultatet. Derhos maa der kræves Indsigt og Øvelse i Tegning og en vis Købmands-Indsigt med dog nogen Kendskab til Bogføring og Korrespondance. Men det kan disse fattige Hjer-ner ikke udvikles til. Men kan man ikke naa at udvikle dem til mere end en Slags Haandlangere indenfor Haandværket, maa man vist hellere lade være. Forskellige Husflidsarbej-der maa man dog se at faa med; navnlig om Vinteren maa der skaffes noget Indendørsarbejde. En Sinke er som Regel

ligesaa glad ved — og stolt over — sit lille Arbejdsresultat, som den almindeligt begavede, fremadstræbende Elev er over sit større Arbejdsresultat. Det ringere Arbejde har altsaa i Opdragelsens Tjeneste for Sinken den samme stimulerende, Ærgerrigheden rejsende Betydning, som det fuldkomnere for den bedre begavede. Det vilde vistnok være heldigt, om der ogsaa for Sinker udover skolepligtig Alder kunde skabes noget til Efterskoleundervisning svarende, saaledes som der mere og mere ydes normale Børn. Det vilde vist ogsaa være heldigt, om der kunde organiseres frivillige Foreninger, som kunde skaffe private Hjem (Familier), som efter Afslutningen af den egentlige Skolegang egnede sig til og vare at formaa til at tage saadanne Børn og unge Mennesker og føre et vist Tilsyn med dem, hvilket ligeledes helst maatte kunne strækkes ud over det 18de Aar. Det var maaske ikke udelukket, at der for Sinker, hvis normale Skolegang var endt — ikke just altid faldende sammen med 14aars Alderen — kunde tænkes en Kombination af Bopæl i Familier og Efterskole eller anden Oplæring paa en Art Sinkehjem.

For de Børn, som høre under Værgeraadsinstitutionen, kompliceres Spørgsmaalet om Sinke-Forsorg imidlertid derved, at ogsaa en Del af Sinkerne, foruden Intelligensdefekten, har Defekter paa Villies- og Følelseslivets Omraade, de saakaldte etiske Defekter. Dybere Defekter af den Art kan gøre det nødvendigt at udsondre dem fra de ovenfor omtalte Sinkehjem; om deres Tal bliver stort nok til at danne særlige Hjem for dem, kan endnu ikke overses; men det er ikke usandsynligt.

Det vil nok forstaas, at hele den ovenomtalte Sinke-Forsorg kun sigter til Børn, der falde indenfor Børnelovens Rammer. Men naturligvis vil det altid være af stor Betydning, at Sinkeforsorgen indenfor denne lille Gren af Børneverdenen holder sig i Forbindelse med de Bestræbelser, der i al Almindelighed gøres for Sinker her i Landet. Det skal i saa Henseende sluttelig bemærkes, at der i den allersidste Tid her i København har dannet sig en Forening, som agter at tage Dele af denne mere almindelige Sinkeforsorg op.